

μονωδίας ἀπὸ τὴν «Φαιδώρα» τοῦ Ζιορνάνο καὶ ἀπὸ τὴν «Ἡρωδιάδα» τοῦ Μασσενέ.

Εἰς τὸ κλειδοκώμβιον συνώδευσαν τὸ μὲν βιολὶ ὁ κ. Σκόκος, εἰς δὲ τὸ ἄσμα ὁ κ. Μητρόπουλος.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ πρῶν Γυμνασιάρχης Γεώργιος Παπαβασιλείου, Σύμβουλος τῆς Ἀρχαιοκομικῆς Ἐταιρείας καὶ τῆς Ἐπιστημονικῆς. Εἶχε δημοσιεύσει ἱκανὰς φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς διατριβάς.

— Οἱ Σύνοδοι καὶ τὰ Σωματεῖα τῶν Καλαμῶν ἐν κοινῇ συσκέψει ἀπεφάσισαν τὴν κοινῶν ἐράνῳ ἀνέγερσιν προτομῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως· εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης διότι ἔσωσε τὴν Πατρίδα διὰ τῆς πολιτικῆς Του δεξιότητος.

— Ὁ ἄριτ' ἀφιχθεὶς μετὰ δωδεκαετῆ ἀπουσίαν οὐζύφρονος τῆς «Ὀπερα Κομικ» τῶν Παρισίων κ. Κίμων Τριανταφύλλου ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἀθήναις εἰς συναυλίαν δοθεῖσαν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον καὶ τιμηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Ὁ κ. Τριανταφύλλου εἶνε ὁ μόνος μέχρι τοῦδε Ἕλλην τυχὼν τοῦ πρώτου βραβείου εἰς τὸ ἄσμα εἰς εἰς τὸ Ἐθνικὸν Conservatoire τῶν Παρισίων. Ἐχει παίξει εἰς διάφορα ἔργα τῆς «Ὀπερα Κομικ», διετέλεσε δὲ ἐπὶ πενταετίαν ὑψίφωνος τοῦ πρώτου ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ τῶν Παρισίων, ἤτοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἐξήκοντα Γάλλους—ὄργανα καὶ φωνάς—αὐτὸς δὲ μόνος ψάλλον τὰ σόλα. Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια ἐλθὼν, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ τύχῃ θερμῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Ἐτραγοῦδισε δύο τραγοῦδια τοῦ ΙΖ', αἰῶνος τοῦ Γκερῦ, τὸ Ρεσιτατίβο καὶ τὴν ἄρια τοῦ Γκράαλ ἀπὸ τὸν «Λόεγκριν», τὴν καρβιτίνα τοῦ «Δὸν Ζουάν» τοῦ Μόζαρτ, τὴν μεγάλην ἄριαν τῆς «Ἡρωδιάδος» τοῦ Μασσενέ, δύο μικρὰ τραγοῦδια τοῦ Δεμπυσσύ καὶ τοῦ Κορσάκωφ, μίαν ἄριαν τοῦ «Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ» τοῦ Μεηλ καὶ δύο ἑλληνικά, τὸ δημῶδες «Ἐνας ἀητὸς διαβαίνει» καὶ τὸν «Γέρω - Δῆμον» τοῦ Καρρέρ.

Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Τριανταφύλλου εἶνε συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα, δὲν ἔχει ἐξάρσεις, εἶνε ὅμως φυσικὴ κανονικὴ, μὲ καλοὺς χρωματισμούς. Τὰ Ἑλληνικά τραγοῦδια ἔψαλεν ὁ παλινστήσας καλλιτέχνης μὲ εὐλογοὺς ἐνθουσιασμούς.

Τῆς συναυλίας μετέοχε ὁ δειγὸς κλειδοκυμβαλιστῆς κ. Σ. Φαραντάτος. Ἐπαιξε μίαν Νυκτωδίαν τοῦ Σοπὲν, μίαν Ραψωδίαν τοῦ Μπράμς, ἣτις ἐξαιρετικῶς ἤρесе, μίαν μελωδίαν τοῦ Ραχμανίνωφ καὶ ἐν Βίβλς τοῦ Μοσκόφσκη. Τὸ παίξιμον του ἦτο τεχνικὸν καὶ αἰσθηματικὸν συγχρόνως.

— Ἐν τῇ «Ἐταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ἐδόθη φιλολογικὴ ἔσπερις ὑπὸ τοῦ κ. Παπαζήστου-Λαδωνίτου. Ἀπήγγειλεν ἐπιτυχῶς τὰ ποιήματα: τὸ «Πανηγυρὶ τῆς Κακάβας» τοῦ κ. Παλαμᾶ, τὸν Πρωτομάστορα τοῦ κ. Μάτση, Στὴν Ἑλλάδα τοῦ Μαβίλλη, τὸ Τάμα τοῦ Ρισπέν, τὸ «Φίλημα» τοῦ Κρυστάλλη, τὸν «Ματθόζον» τοῦ κ. Στρατήγγη καὶ τὰ «Μάτια» τοῦ Δροσίνη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὅπισθεν τοῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν γυμναστηρίου τοῦ «Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου» ἐκ τῆς σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ χερσονήσιδος (ἐξ οὗ καὶ Βατραχονῆσι) διεκρίνοντο πρὸ ἐτῶν ἐρείπια Βυζαν-

τινοῦ κιοῦ, ὃν περιέγραψε τῷ 1906 ὁ κ. Κωνσταντόπουλος. Ἦδη διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ κ. Σωτηρίου ἀνασκαφαί, καθ' ἃς ἀνευρέθησαν τὰ θεμέλια Βασιλικῆς ἢ Δρομικοῦ Ναοῦ μεγάλων διαστάσεων μὲ πέντε κλίτη' ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς προθέσεως τοῦ ναοῦ ἀπεκαλύφθη θαυμάσιον διὰ τὰν πολυχρωμίαν του καὶ τὰ διακοσμητικὰ θέματα ψηφιδωτῶν δάπεδον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχον στυροί, στρόβιλοι, λυροειδῆ πλέγματα μὲ φύλλα κισσοῦ, πτηνὰ κλπ. Κατὰ δὲ τὸ ἀριστερὸν κλίτος τοῦ Ναοῦ ἀνεκαλύφθη εὐρὺς ὑπόγειος νεκρὸς θάλαμος ἢ μασωλεῖον, τρία περίπου μέτρα ὑπὸ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀδηγεῖ κλίμαξ καὶ χαμηλὴ θυρίς. Τὸ Μασωλεῖον στεγάζεται μὲ θόλον—κατεστραμμένον σήμερον—καὶ ἔχει εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς τάφους μὲ ἀρκοσόλια· σώζει ἔτι ὀρθομνηματώσεως καὶ τοιχογραφῶν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εἶχον ταφῆ χριστιανοὶ μίρτυρες, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν Λεωνίδας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ (ἐν οἷς καὶ γυναῖκες) μαρτυρησάντων ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ Δεκίου καὶ ἐν Ἀθήναις ταφέντων, ὡς ἀρχαῖα πηγαὶ ἀναφέρουν, καὶ ἰδίως ὁ Ἀκομινάτος.

Ἐκ τῆς τοιχοδομίας καὶ τῆς τεχνοτροπίας τοῦ ψηφιδωτοῦ ἡ μεγάλη αὐτῆ Βασιλικῆ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε κτίσμα τοῦ τέλους τοῦ Ε' ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΣΤ' αἰῶνος μ. Χ. καὶ ἔρχεται τὰ ἐπιτύση φῶς εἰς τὴν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε διὰ τὰς Ἀθήνας κατάστασιν τῶν χρόνων ἐκεῖνων.

Ὁ πρῶν γραμματεὺς τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἐταιρείας «Ὁθροῦς» κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος ἀνέφερεν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1896 ἐπὶ εικοσαετίαν διατελέσας γραμματεὺς καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἐταιρείας ταύτης, πλὴν τῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων, συνέλεξε ἰδίως κόποις καὶ δαπάναις περὶ τὰ 40 χειρόγραφα παλαιὰ βιβλία ἐπὶ μεμβράνης ἢ χάρτου (ἀπὸ τοῦ ΙΒ'—ΙΗ' αἰῶνος συμπεριλαμβανομένου) καὶ ἐντυπα παλαιῶν ἐκδόσεων ἀπὸ τοῦ 1500—1830, ἐπίσης δὲ κατήρτισε καὶ ἐπιστημονικὴν βιβλιοθήκην ὡς παράρτημα τοῦ Μουσείου. Ταῦτα πάντα μὴ παραλαβόντος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου διορισμένου ἐμμίσθου ἐπιμελητοῦ διδασκάλου, κατέλει αὐτὸς καὶ ἐξήτησε νὰ παραδώσῃ ταῦτα εἰς τὸν ἐπιμελητήν. Τὸ ἴπουργεῖον εἰσέτι δὲν ἀπεφάνθη.

Ὁ αὐτὸς εἶχεν ἀγοράσει ἱκανὰ μολυβδόβουλλα ἐκ Θεσσαλίας. Ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν ἀρχαιολ. ὑπηρεσίαν νὰ προσφέρῃ ταῦτα εἰς τὸ Βυζαντινὸν μουσεῖον. Ἀλλ' ἡ ὑπηρεσία ἐσιώπησε καὶ οὕτως ἐπόλησε ταῦτα εἰς γυρολόγους. Μετὰ ταῦτα μεταμεληθεὶς μετέβη εἰς Λάρισα καὶ ἠγόρασε πάντα, πλὴν ἐνός.

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λαυρίου ἐπλουτίσθη ἐσχάτως μὲ ἐν νεόν εὐμέγεθες ἀγαλμάτιον, εὐρεθὲν εἰς τὴν Σάχα τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο, καίτοι μετρίως τέχνης, εἶνε ἐν τούτοις μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Ὑπάγεται, ὡς γράφει ὁ κ. Μισόν, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἡμὶ-γύμων ἐκείνων Ἀφροδιτῶν, εἰς τὰς ὁποίας συγκαταλέγεται καὶ τὸ περίφημον ἀγαλμα τοῦ Μπελβεντέρε. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ χαρακτηρίζει τὸ ἐν λόγῳ ἀγαλμα εἶνε ὅτι οἱ πέπλοι, οἱ ὁποῖοι καλύπτουν τὰ νῦτα τῆς Θεᾶς, εἶνε ἀνασηκωμένοι μέχρι τοῦ ὕψους τῆς κεφαλῆς. Ἡ κεφαλὴ, δυστυχῶς, δὲν διεσώθη καὶ ἐπειδὴ αὕτη φαίνεται ὅτι ἐφέρετο πρὸς τὰ ἐμπρός, προβάλλεται οὕτως ἐν μικρὸν ἀρχαιολογικὸν πρόβλημα, ὅπερ πρὸς τὸ παρὸν παραμένει ἄλυτον.